

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kubenovou v právní věci žalobce **M. C.**, bytem, zast. Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem advokátní kanceláře na Zlatnici 301/2, Praha 4, proti žalovanému **Krajskému úřadu kraje Vysočina**, oddělení ostatních správních činností, se sídlem Žižkova 57, Jihlava, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26.11.2015, č.j.: KUJI 77848/2015, sp. zn. OOSČ 1020/2015 OOSC/315/JN,

t a k t o :

- I. Žaloba se **z a m í t á .**
- II. Žalobce má povinnost zaplatit žalovanému na nákladech řízení částku 1129,- Kč, do 15 dnů od právní moci rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Ve včas podané žalobě žalobce napadal rozhodnutí vydané žalovaným dne 26.11.2015, pod č.j. KUJI 77848/2015, sp. zn. OOSČ 1020/2015 OOSC/315/JN, když žalobce zastává názor, že napadené rozhodnutí, včetně souvisejícího rozhodnutí I.stupně jsou nezákonná, nebyl zjištěn skutkový stav bez důvodných pochybností, neboť ve věci stále přetrvávají pochybnosti vnesené do věci žalobcem o zjištěném skutkovém stavu, nebyly vypořádány argumenty žalobce, jakož i proto, že bylo podstatně porušeno ustanovení o správním řízení.

Žalobce v řízení před správním orgánem I. stupně namítal, že měření rychlosti bylo provedeno v rozporu s Návodem k obsluze rychloměru, a proto listinný důkaz výstupem rychloměru neprokazuje skutečnou rychlost jízdy vozidla žalobce. Žalobce k tomuto závěru dospěl z následujících aspektů, které ke dni rozhodnutí správních orgánů existovaly, a byly správním orgánům známy:

a/ Žalobce popíral, že by jel rychlostí, která je mu kladena za vinu a byl si jistý tím, že takovou rychlostí nejel.

b/ Žalobce své tvrzení o nesprávně změřené rychlosti podpořil konkrétním tvrzením o existenci postupu policistů při měření v rozporu s Návodem k obsluze, kdy z provedeného dokazování vyplynulo, že správnost ustavení rychloměru měla provádět jen jedna osoba, ač ke korektnímu postupu, předepsanému Návodem k obsluze, jsou potřeba osoby dvě.

c/ Žalobce své tvrzení o nesprávném změření rychlosti dále podpořil tvrzením, že policista rychloměr vadně nastavil, když uvedl, že jej nastavil tak, aby „kamera mířila na vozovku a souměrně s vozovkou“, přičemž dle Návodu je nutné rychloměr nastavit tak, aby bylo vozidlo v rovnoběžné ose s vozovkou, tj. aby kamera mířila nikoli souměrně s vozovkou, ale v úhlu 19° k vozovce.

d/ Žalobce své tvrzení o nesprávném měření dále podpořil tvrzením, že bylo měřeno v zatáčce, což dokládá přiloženou fotografií, a konstatoval, že měření v zatáčce Návod k obsluze vylučuje, a proto jej navrhl číst k důkazu.

e/ Svůj závěr o nesprávně provedeném měření pak žalobce podpořil též tvrzením, že vozidlo je na snímku v nestandardní podobě.

Žalobce pak zastává názor, že správní orgány jeho námitky nevypořádaly dostatečně. Správní orgány hleděly na listinný důkaz výstupem z rychloměru jako na nezpochybnitelný, argumenty žalobce relevantně nezvážily, neboť situace, kdy účastník řízení zpochybní správnost měření, je pro tyto natolik nová a nezvyklá, že si s touto nedokáží poradit jinak než obecným konstatováním, že námitky jsou nedůvodné.

Správní orgán I. stupně ve svém rozhodnutí konstatuje, že žalobce předložil argumenty ke zpochybnění měření rychlosti, které správní orgán „vypořádal“ tím, že policie má právo měřit rychlost, svědci – policisté uvedli ve své výpovědi, že postupovali dle Návodu k obsluze, rychloměr byl kalibrován a pokud byla rychlost zaznamenána, muselo být měřeno v souladu s Návodem k obsluze. Z uvedených důvodů lze mít, dle správního orgánu, „správnost měření za prokázanou“. Závěrem správní orgán konstatoval, že policisté jako svědci nemají na výsledku řízení, na rozdíl od obviněného, žádný zájem.

Žalobce zastává názor, že správní orgán nevyvrátil ani jeden jeho argument. Přitom v rozhodnutí o odvolání je povinen věcně vypořádat veškerou argumentaci účastníka řízení, tím spíše, že v nyní projednávané věci byla tato konkrétní, věcná, objektivní, srozumitelně podaná a podložená odkazy na důkazní prostředky. Pokud tak správní orgán neučinil, je dle názoru Nejvyššího správního soudu nutno takové rozhodnutí zrušit, neboť absence vypořádání argumentů účastníka řízení je podstatnou vadou řízení, pro kterou soud rozhodnutí zruší.

Předně, tvrzení správního orgánu, na kterém své závěry vystavěl, tj. že „pokud by bylo měřeno v rozporu s Návodem k obsluze, fotografie by nevznikla“, je ničím nepodložená a neprokázaná spekulace, která se nezakládá na pravdě. Správní orgán nemá k takovému tvrzení žádnou oporu, jde zjevně o vyfabrikovanou nepravdu úředníka, který rozhodnutí sepisoval, nemající oporu ani v provedených důkazech, ani v podkladech pro rozhodnutí, ani v relevantních odkazech známých z veřejných zdrojů, ani nejde o obecně známou skutečnost.

Tvrzení správního orgánu o tom, že rychloměr má „zázračnou“ funkci, která rozezná, že je obsluhován v rozporu s Návodem k obsluze, rozhodně není obecně známou skutečností,

a pokud by správní orgán měl zájem takový závěr činit, musel by jej prokázat. K takovému závěru dospěl též NSS. Na okraj žalobce dodává, že dosud žádný správní orgán nic takového neprokázal. Žalobce naopak odkazuje na vyjádření autorizovaného metrologického střediska, které bylo vydáno při posuzování jiné věci, a ze kterého vyplývá, že není pravdou, že by neexistovala situace, kdy vznikne z rychloměru fotografie, ač bylo měřeno v rozporu s Návodem k obsluze. Žalobce navrhoval provést důkaz přiloženým vyjádřením k prokázání nepravdivosti úvahy správního orgánu o existenci „zázračné“ funkce rychloměru, která sama rozezná jeho nesprávné užití. Přiložené vyjádření výrobce přímo vyvrací tvrzení správního orgánu, dle kterého by fotografie vůbec nevznikla, pokud by bylo měřeno v rozporu s Návodem k obsluze.

Správní orgán nijak nevypořádal konkrétní argument žalobce, dle kterého se vozidlo nachází na snímku v nestandardní poloze, když se nachází v jiné poloze, než ve které by se mělo při měření z pravé části vozovky ve směru příjezdu nacházet dle Návodu k obsluze.

Správní orgán nijak nevypořádal konkrétní argument žalobce, dle kterého bylo měřeno v nikoli přímém úseku komunikace (tj. v zatáčce), což žalobce podpořil leteckým snímkem vozovky v daném místě, ač Návod k obsluze měření v zatáčce zakazuje.

Správní orgán nijak nevypořádal argument žalobce, dle kterého nemohlo být měřicí vozidlo ustaveno korektně, tak, aby radarová hlava svírala s osou pohybu vozidla žalobce úhel 22°, když dle svědeckých výpovědí policistů zajišťoval správné ustavení vozidla jen jeden policista, ač dle Návodu k obsluze jsou k této činnosti potřeba minimálně dva lidé, neboť jeden musí držet výtyčku a druhý manipulovat s vozidlem. Zároveň žalobce namítal, že na snímku je viditelné druhé vozidlo, od kterého došlo k reflexi, neboť jakákoli jiná kovová plocha v dosahu svazku je dle Návodu k obsluze reflexní plochou.

Správní orgán tedy nevypořádal argumenty žalobce, které správnost provedeného měření zásadně zpochybňovaly. V řízení přitom bylo ověřovacím listem prokázáno, že rychloměr byl ověřen tak, že se toto ověření vztahuje jen na měření provedené v souladu s Návodem k obsluze; je-li proto rychloměr užit v rozporu s Návodem k obsluze, je nutno na měření hledět jako na provedené neověřeným rychloměrem, v důsledku čehož nelze jeho správnost predikovat vůbec (pomine-li žalobce, že takové měření je nezákonné).

Žalobce pak jako samostatnou žalobní námitku tvrdí vadu řízení v důsledku absence provedení navrhovaných důkazů. Žalobce navrhl provést Návod k obsluze k prokázání svého tvrzení, že vozidlo má být na snímku v jiné poloze, dále k prokázání tvrzení, že se zakazuje měřit v zatáčce, jakož i k prokázání tvrzení, že ke korektnímu ustavení rychloměru je nutno minimálně dvou osob. Absence provedení důkazu, který je relevantní k tvrzení účastníka řízení, je-li toto způsobilé zpochybnit zjištěný skutkový stav, představuje vadu řízení, pro kterou soud, dle judikatury Nejvyššího správního soudu, napadené rozhodnutí zruší. Každé jedno tvrzení žalobce přitom dostatečně zpochybňovalo zjištěný skutkový stav, totiž, že jeho vozidlo se pohybovalo právě rychlostí 64 km/h.

Žalobce má však za to, že veškerá jeho tvrzení (tj. zejména stran informací obsažených v Návodu k obsluze, nesprávnost ustavení vozidla, nutnost dvou osob k ustavení, umístění na nevhodném místě – v zatáčce) považoval správní orgán za prokazané, neboť tyto nijak nezpochybňoval.

Napadené rozhodnutí, včetně rozhodnutí správního orgánu I. stupně, jsou tak vydána v rozporu se zásadou materiální pravdy, neboť stále přetrvávají důvodné pochybnosti

o správnosti naměřené rychlosti, když nebylo relevantně a věrohodně vyvráceno tvrzení žalobce, dle kterého byla rychlost změřena nesprávně, protože bylo z vícera důvodů postupováno v rozporu s Návodem k obsluze.

Vzhledem k tomu, že ve věci byl nesprávně zjištěn skutkový stav, navrhoval odvolatel, aby soud zrušil také rozhodnutí správního orgánu I. stupně, nebude-li soud považovat za vhodné zrušit z důvodu kultivace státní správy pouze rozhodnutí žalovaného, aby byl tento pro další obdobné situace poučen.

K přestupku, spočívajícím v nepředložení řidičského průkazu, žalobce uvádí, že řidičský průkaz skutečně nepředložil. Na místě toto řekl i policistům s tím, že si ho zapomněl. Policisté následně provedli lustraci žalobce a skutečnost, že je držitelem řidičského oprávnění, si ověřili, aby však mohlo být určité protiprávní jednání kvalifikováno jako přestupek, musí být kromě formálních znaků přestupkového jednání naplněna i materiální stránka deliktu a jednání musí vykazovat určitou míru společenské nebezpečnosti ve vztahu k porušené povinnosti, stanovené zákonem na ochranu odpovídajících hodnot.

Materiální stránka protiprávního jednání se musí projevit nejen při stanovení výše sankce, ale již při posuzování trestnosti právně závadného jednání.

Správní orgán I. stupně však otázku materiální stránky výše zmíněného přestupku vůbec neposuzoval. Žalobce má za to, že jeho jednání, spočívající v nepředložení řidičského průkazu, nenaplnilo materiální stránku přestupku, protože jeho jednání nevykazovalo určitou míru společenské nebezpečnosti ve vztahu k porušení povinnosti předložení řidičského průkazu. Žalobce má za to, že takovým jednáním neohrozil žádný veřejný zájem, není tedy možné takovému jednání a priori přiznávat společenskou nebezpečnost.

Toto také dokazuje i jednání policistů, kteří po nepředložení řidičského průkazu pouze provedli lustraci žalobce v databázích jim přístupných a ověřili si, zda je držitelem řidičského oprávnění.

Žalobce má za to, že v době, kdy jsou komunikační prostředky v každém vozidle Policie ČR a pro žádného policistu není problém ověřit si řidičské oprávnění řidiče, dokonce i jiné skutečnosti – například kdo je vlastníkem vozidla a zda vozidlo není kradené – toto všechno dokonce v rámci databází celé Evropské unie, nemůže nepředložení řidičského oprávnění prokazovat znaky společenské nebezpečnosti. Zvláště pokud policista na zhojení tohoto nedostatku provádí šetření, které by prováděl, i kdyby žalobce řidičský průkaz předložil.

Dále dle názoru žalobce správní orgán I. stupně pochybil při stanovení výše sankce, zejména v přihlédnutí ke způsobu spáchání přestupku, kdy uznal jako přitěžující okolnost to, že se žalobce daného jednání měl dopustit na přechodu pro chodce. Takové jednání však vyplývá ze skutkové podstaty přestupku. Správní orgán prvního stupně tedy porušil zásadu dvojího přičítání, co mělo za následek zvýšenou sazbu sankce pro žalobce.

K tomu žalobce shledává relevantním rozsudek NSS č. j. 5 As 104/2008 – 45, ze dne 14.12.2009: „Správní orgány jsou povinny zkoumat vždy, když rozhodují, zda určité jednání je přestupkem či nikoliv, také otázku, jestli došlo k naplnění obou znaků přestupku, tj. znaku formálního i znaku materiálního *Okolnostmi, jež snižují nebezpečnost jednání pro chráněný zájem společnosti pod míru, která je typická pro běžně se vyskytující případy přestupků, mohou být zejména, avšak nikoliv výlučně, význam právem chráněného zájmu, který byl*

přestupkovým jednáním dotčen, způsob jeho provedení a jeho následky, okolnosti, za kterých byl přestupek spáchán, osoba pachatele, míra jeho zavinění a jeho pohnutka. Okolnosti, jež vylučují porušení nebo ohrožení zájmu společnosti, musí být ovšem posuzovány vždy v každém konkrétním případě a nelze, jak to naznačuje stěžovatel (a z opačného hlediska vlastně i žalobce), vyslovovat žádné paušální závěry o tom, že např. míra společenské nebezpečnosti překročení nejvyšší povolené rychlosti o 2 km/h je natolik mizivá, že nedosahuje intenzity přestupku, zatímco u překročení nejvyšší povolené rychlosti o 10 km/h již tomu tak je. Opačný přístup ze strany správních orgánů či soudů by vedl k nahrazování role zákonodárce jejich rozhodovací činností, což by odporovalo principu dělby moci v demokratickém právním státě (viz čl. 2 odst. 1 Ústavy). Teprve poté, co je zjištěno naplnění materiálního znaku přestupku, může správní orgán dojít k závěru, že konkrétním jednáním obviněného byl spáchán přestupek. Pokud naopak správní orgán na základě zjištěného skutkového stavu dospěje k závěru, že z okolností případu je zřejmé, že jednáním osoby obviněné z přestupku, jež sice nese formální znaky skutkové podstaty přestupku, nedošlo k porušení ani k ohrožení právem chráněného zájmu, má povinnost (nikoliv pouze možnost) řízení zastavit podle § 76 odst. 1 písm. a) zákona o přestupcích.“

V daném případě správní orgán I. stupně pochybil, když se materiální stránkou přestupku vůbec nezabýval, čímž způsobil vadu řízení, spočívající v nepřezkoumatelnosti takového rozhodnutí.

Závěrem žalobce namítá nesrozumitelnost výroku rozhodnutí v důsledku absence specifikace formy zavinění, která je obligatorní náležitostí výroku rozhodnutí. Žalobce jen stěží může argumentovat (ne)správnost uložené sankce, jakož je i krácení na svých právech, pokud např. zákonodárce rozhodne, že do bodového hodnocení řidiče budou zaznamenány body jen za úmyslně spáchané přestupky, nebo naopak se ty nedbalostní zaznamenávat nebudou. Žalobce přitom bude moci jen stěží argumentovat odůvodněním rozhodnutí, které je i vnitřně rozporné; za účelem takového určení bude vždy směrodatný výrok. Jistě není náhodou, proč zákonodárce novelizoval zákon o přestupcích právě proto, aby správním orgánům přidal povinnost ve výroku rozhodnutí formu zavinění obligatorně uvádět.

Závěrem žalobce uvedl, že přestupek spočívající v údajném překročení nejvyšší povolené rychlosti mu nebyl prokázán, neboť správní orgány opomenuly vypořádat jeho argumentaci a ve věci zůstávají důvodné pochybnosti, přestupek spočívající v údajném nepředložení řidičského průkazu není přestupkem, neboť nenaplnňuje jeho definiční znaky a zároveň je výrok rozhodnutí vadný.

Navrhoval proto, aby soud vydal rozsudek, kterým napadené rozhodnutí včetně souvisejícího rozhodnutí I. stupně zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Požadoval také, aby soud zavázal žalovaného nahradit mu vzniklé náklady řízení.

V písemném vyjádření k žalobě žalovaný uvedl, že napadeným rozhodnutím bylo zamítnuto odvolání žalobce podané proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně v jeho přestupkové věci. Odvolání bylo podáno jako blanketní a odvolatel i přes výzvu k jeho doplnění ve stanovené lhůtě žádné odvolací důvody neuvedl. Za této situace bylo povinností žalovaného přezkoumat zákonnost napadeného rozhodnutí a řízení, které jeho vydání předcházelo ve smyslu § 89 odst. 2 správního řádu v celém rozsahu. Tuto povinnost žalovaný splnil, a jelikož nezjistil žádnou skutečnost, která by svědčila o nezákonnosti napadeného rozhodnutí či předcházejícího řízení, podané blanketní odvolání zamítl a napadené rozhodnutí potvrdil.

Veškeré námitky a tvrzení, které jsou obsahem žaloby, uplatňuje žalobce poprvé až v předložené žalobě, což je jistě jeho právo, ovšem žalovaný na toto tvrzení a námitky z logických důvodů nemohl v odůvodnění svého rozhodnutí reagovat. Žalovaný má však za to, že žádný z žalobních bodů není důvodný a nadále setrvává na svém přesvědčení, že zde není dán žádný důvod, který by mohl vést k závěru o nezákonném postupu správních orgánů v projednávané věci. Uvedl, že je přesvědčen, že žaloba není důvodná a navrhoval, aby ji soud zamítl.

Žalobce reagoval na podané vyjádření replikou, v níž uvedl, že má za to, že žalovaný vyjádřením nesplnil svou povinnost dle § 74 odst. 1 soudního řádu správního, tj. předložit na výzvu soudu vyjádření k žalobě. Žalovaný totiž v předmětném vyjádření toliko uvedl, že „žádný z žalobních bodů není důvodný a nadále setrvává na svém přesvědčení, že zde není dán žádný důvod, který by mohl vést k závěru o nezákonném postupu správních orgánů v projednávané věci,“ aniž tento závěr jakkoliv odůvodnil.

Žalobci proto není zřejmé, z jakých důvodů žalovaný nepovažuje jeho žalobní argumentaci za důvodnou, což jej nepochybně krátí na právu na spravedlivý proces, neboť je tak porušována zásada kontradiktornosti, když žalobci není umožněno v replice reagovat na argumenty protistrany, neboť protistrana – žalovaný – žádnou argumentaci neuplatnil.

Takové vyjádření k žalobě splňuje dle názoru žalobce povinnost žalovaného dle § 74 odst. 1 soudního řádu správního jen formálně, materiálně se o vyjádření k žalobě jednat nemůže, neboť smysl tohoto institutu (tj. právě zajištění kontradiktornosti řízení před správním soudem) se v dané podobě vyjádření ztrácí. Navrhoval proto, aby soud žalovaného znovu vyzval k předložení řádného vyjádření k žalobě, případně aby zvážil uložení pořádkové pokuty za neuposlechnutí výzvy soudu.

Krajský soud v Brně měl k dispozici spis Policie ČR, Krajské ředitelství policie kraje Vysočina, Odbor služby dopravní policie, Oddělení silničního dohledu Jihlava č.j. KRPJ-32647-5/PŘ-2015-160007, jehož součástí je Oznámení přestupku včetně záznamu o přestupku – výstup ze silničního radarového rychloměru, když součástí jsou 2 fotografie, na jedné je zachyceno měřené vozidlo v měřeném úseku, a to v obci Dalešice, na druhé fotografii je viditelná tvář řidiče a registrační značka vozidla, naměřená rychlost 67 km/h v čase 23.3.2015 v 9:13:39 h., přičemž povolená rychlost je 50 km/h. Uvedeno, že silniční rychloměr nastavil policista D. V.

Součástí je pak ověřovací list č. 28/15, z něhož bylo zjištěno, že měřeno bylo silničním radarovým rychloměrem RAMER 10C, výrobního čísla měřidla 12/0023, přičemž datum provedení zkoušky rychloměru bylo dne 23.2.2015 a konec platnosti ověření 22.2.2016.

Dále se v policejním spise nachází úřední záznam z data 23.5.2015, v němž uvedeno, že tohoto dne policejní hlídka ve složení policistů pprap. D., řidič služebního vozidla v civilním provedení, kde je zabudováno měřící zařízení RAMER 10C a pprap. V., velitel hlídky. Uvedeno, že hlídka vykonávala běžný výkon služby a měření rychlosti v obci Dalešice na silnici II/399. Hlídka stála se služebním vozidlem na uvedené silnici v obci Dalešice, a to po pravé straně ve směru od obce Dukovany na obec Třebíč. Hlídka při výkonu měla řádný výhled na křižení silnic II/399 a II/351. V čase 9:13:38 hod. projelo daným úsekem osobní vozidlo bílé barvy, toto vozidlo v tomto místě předjíždělo jiné motorové vozidlo, a to na přechodu pro chodce, kdy při tomto manévru překročil nejvyšší povolenou rychlost, a to

kde je nejvyšší povolená rychlost 50 km/hod., naměřeno 67 km/hod., po odchylce radaru 64 km/hod., č. snímku 5615. Vozidlo Škoda Fabia jelo ve směru od obce Třebíč na obec Dukovany, kdy předjížděné vozidlo jelo ve stejném směru. Hlídka po zjištění všech skutečností se ihned za vozidlem Škoda Fabia rozjela a následně ji zastavila na bezpečném místě, a to na křížení uvedených silnic. Během celého manévru měla hlídka dané vozidlo v dohledu, a tudíž nemohlo dojít k záměně vozidla a ani řidiče. Hlídka na místě vyzvala řidiče, aby předložil všechny potřebné doklady pro provoz a řízení motorových vozidel, kdy z dokladů byl v řidiči spatřen M. C., nar. ..., kdy tento na místě nepředložil řidičský průkaz. Řidiči byli na místě sděleny přestupky, ze kterých je podezřelý a byl mu vysvětlen další postup v dané věci. Ve vozidle se pak nacházely ještě další osoby, jejíž jména, příjmení, data narození a bydliště jsou v úředním záznamu uvedeny. Na místě byly sepsány všechny potřebné písemnosti, se kterými byl žalobce řádně seznámen, bezdůvodně je odmítl podepsat. Dále se pak nacházejí ve spise další 3 fotografie označené pořadovými čísly, 1, 2, a 3, kdy foto č. 1 je pohled na označení obce ve směru od Třebíče, foto č. 2, pohled na dopravní značení přechodu pro chodce od obce Třebíč a foto č. 3, pohled na dopravní značení přechodu pro chodce od obce Dukovany. Uvedeno, že dokumentaci zhotovil pprap. M. D.

25.3.2015 oznamuje policie podezření ze spáchaného přestupku na Městský úřad Třebíč.

20.5.2015 MěÚ Třebíč oznamuje žalobci zahájení přestupkového řízení, které v oznámení o zahájení popisuje a současně žalobce předvolal k nařízenému jednání na den 17.6.2015 v 10.00 hod.

Ve spise se pak nachází plná moc, kterou udělil M. C. ing. M. J. k jeho zastupování v uvedené věci, plná moc je datována dnem 11.6.2015, na to 17.6. sděluje elektronicky s ověřeným elektronickým podpisem ing. M. J., že zmocnění v plném rozsahu přijímá.

K jednání nařízenému na 17.6.2015 se dostavil zmocněnec žalobce, bylo mu sděleno, z jakých přestupkových jednání je žalobce obviněn, jaká zákonná ustanovení měl porušit, dále, že bylo zjištěno, že aktuální stav bodového hodnocení je 0.

Zmocněnec žalobce se vyjádřil u jednání tak, že žalobce si není vědom, že by v daném úseku překročil stanovenou rychlost. Během jízdy si všimnul zaparkovaného služebního vozidla Passat z jeho pohledu jízdy při levém okraji vozovky. Všimnul si, že služební vozidlo s radarovým rychloměrem bylo zaparkované při okraji vozovky, avšak v přední části vozidla bylo vychýleno k podélné ose vozovky. Tudíž služební vozidlo nestálo rovnoběžně s okrajem vozovky tak, jak je uvedeno v návodě k použití daného rychloměru. Popírá to, že by v daném úseku překročil stanovenou rychlost. Je přesvědčen o tom, že změřená rychlost jeho vozidla byla zkreslená v důsledku reflexe, kterou vyvolalo vozidlo, které předjížděl. Na podporu svého tvrzení navrhoval správnímu orgánu jako důkaz zařadit do spisového materiálu svědecké výpovědi zakročujících policistů. Považuje za nutné zakročujícím policistům klást otázky ohledně výběru místa k měření rychlosti vozidel a otázky ohledně samotného nastavení radarového rychloměru před započítím měření rychlosti vozidel, konkrétně vozidla obviněného. Dále navrhoval správnímu orgánu zařadit jako důkaz do spisového materiálu osvědčení o proškolení obsluhy k danému radarovému rychloměru, neboť ze spisového materiálu není zřejmé, zda policista V. je k obsluze daného radarového rychloměru proškolen. Sdělil, že to je vše, co chtěl v současné době uvést. U tohoto jednání byl také v souladu s § 36 odst. 3 správního řádu zmocněnec seznámen s podklady pro vydání rozhodnutí.

Další jednání ve věci správní orgán nařídil na den 4.8.2015. K tomuto jednání byli předvoláni oba policisté, policista V. i D. i zmocněnec žalobce ing. J.

Ten se k nařízeným jednáním dostavil, stejně jako oba policisté, kteří byli po řádném poučení vyslechnuti jako svědkové.

Pokud jde o policistu V., ten k věci uvedl, že 23.3.2015 prováděli měření rychlosti v obci Dalešice měřícím zařízením RAMER 10C. Doklad o kalibraci měřiče dodal ke spisovému materiálu. Měřili ze stojícího vozidla. Po změření vozidla se rozjeli za ním a vozidlo zastavili. Provedl ztotožnění řidiče, seznámili ho s tím, jakých přestupků se dopustil. Ten chtěl věc řešit ve správním řízení.

Na dotaz správního orgánu uvedl, že je proškolen k měření rychlosti a že měření rychlosti bylo prováděno v souladu s Návodem k obsluze. Dále uvedl, že vozidlo, které zaměřili kvůli překročení rychlosti, bylo vozidlo Škoda Fabia, které předjíždělo jiné vozidlo, což zřetelně viděli. Na plánu, který mu byl předložen, označil křížkem, ve kterém místě stáli policisté s vozidlem.

Na dotaz zmocněnce žalobce uvedl, že řidičem služebního vozidla nebyl on, ale kolega. Na dotaz, jakým způsobem se přesvědčil o tom, že vozidlo stojí skutečně rovnoběžně s okrajem vozovky, sdělil, že toto prováděl kolega podle návodu výrobce. Na dotaz, jak se přesvědčil o tom, že radarový rychloměr je v pořádku a změřená rychlost bude odpovídat skutečnosti a nebude zkreslená, uvedl, že přístroj je kalibrovaný, na přístroji není co přeměřovat, měřícím přístrojem zaměří vozidlo, kterému je rychlost změřena, což probíhá automaticky. Na dotaz, zda bylo provedeno zkušební měření, sdělil, že bylo provedeno, dělá se to vždy před každým měřením.

Na další dotaz zmocněnce, že na pořízeném záznamu o přestupku je zřejmé, že vozidlo obviněného předjíždí jiné vozidlo, a zda se tedy nemohlo stát, že vlivem reflexe došlo ke zkreslení rychlosti vozidla obviněného a tato rychlost neodpovídala skutečnosti, svědek sdělil, že na to nedokáže odpovědět. Na další dotaz, že když měřil rychlost vozidla obviněného, kolik asi bylo metrů za přechodem pro chodce, odpověděl, že to nedokáže říct. Na dotaz, zda může říct, asi kolik metrů se nachází přechod pro chodce od stanoviště jejich služebního vozidla, uvedl, že to není schopen říci. Na další dotaz, kdy poprvé spatřil vozidlo obviněného, v jakých místech se nacházel, před přechodem, na přechodu nebo za přechodem pro chodce, odpověděl, že před přechodem, už z dálky vozidlo viděl. Na další dotaz, zda jel stále obviněný za červeným vozidlem, které jelo před ním, uvedl, že ano, jel. Na dotaz, v jakém okamžiku provedl obviněný s vozidlem manévr předjíždění červeného vozidla, uvedl, že těsně před přechodem, nedokázal přesně určit, kolik to bylo metrů.

Svědek, policista D., po poučení svědka uvedl na dotaz správního orgánu, zda měří rychlost v obci Dalešice často, že měří rychlost v Dalešicích často, chodí jim stížnosti od obyvatel obce na rychle jedoucích vozidel. Jsou tam 2 autobusové zastávky proti sobě. Dále pak uvedl, že je proškolen k měření rychlosti a na dotaz, zda bylo prováděno měření rychlosti v souladu s návodem k obsluze, odpověděl, že ano, on nastavil vozidlo, kolega nastavil radar. Dále pak na dotaz uvedl, že vozidlo Škoda Fabia předjíždělo na přechodu pro chodce, sdělil, že to viděl zřetelně, a to pohledem. Svědek také na předloženém plánu označil křížkem, kde stálo policejní vozidlo.

Na dotaz zmocněnce žalobce, když zaparkoval vozidlo při okraji vozovky, zda mu přitom pomáhal kolega, uvedl, že nastavil vozidlo souměrně s okrajem vozovky tak, aby byl patrný záznam z kamery na vozovku. Radar nastavoval kolega. Na dotaz, zda při tomto ustavení vozidla, aby stálo rovnoběžně s okrajem vozovky, použil on nebo kolega nějakou pomůcku, sdělil, že vozidlo bylo nastaveno souměrně s vodorovným značením komunikace. Na dotaz, jakým způsobem se přesvědčil o tom, že vozidlo stojí skutečně rovnoměrně s okrajem vozovky, uvedl, že to vidí pohledem, je to zřetelné. Na další dotaz, zda může říci, asi kolik metrů se nachází přechod pro chodce od stanoviště služebního vozidla, sdělil, že to bylo zhruba 30 – 40 metrů. Na další dotaz, když poprvé spatřil vozidlo obviněného, v jakých místech se nacházel, před přechodem, na přechodu nebo za přechodem pro chodce uvedl, že když přijížděl řidič, tak ho viděl samozřejmě před přechodem pro chodce. Bylo již vizuálně vidět, že toto vozidlo jede rychleji, než vozidlo před ním. Na další dotaz, zda jel stále obviněný z přestupku za červeným vozidlem, které jelo před ním, že tomu tak je, že dojížděl toto vozidlo. Na další dotaz, ohledně toho, kolik asi metrů se nacházelo červené vozidlo před přechodem pro chodce, resp. vozidlo obviněného před přechodem pro chodce, v uvedený okamžik uvedl, že poprvé vozidlo uviděl asi 50 – 60 metrů před přechodem.

Na dotaz, v jakém okamžiku provedl obviněný s vozidlem manévr předjíždění červeného vozidla, sdělil, že to bylo v okamžiku, kdy se nacházel asi 30 metrů před přechodem pro chodce.

17.8.2015 zaslal správnímu orgánu zmocněnec žalobce vyjádření k věci, kdy uvedl, že po konzultaci s obviněným, že tento popírá, že by jel rychlostí, jaká je mu kladena za vinu. Z tohoto důvodu, jak sdělil, přezkoumal měření radarem, neboť jediné jeho špatným provedením je možno vysvětlit změřenou rychlost, kdy poukazoval na to, že měření nebylo prováděno v souladu s návodem k obsluze měřícího zařízení, sdělil důvody, které pro to má a dále uvedl, že i důkaz v podobě výsledku svědků, policistů V. a D. nevyvratitelně prokazuje, že měření nebylo provedeno v souladu s návodem k obsluze. Svědek V. tvrdil, že ustavení prováděl pouze jeho kolega, a to v souladu s návodem k obsluze. K tomu sdělil, že ustavení vozidla nemohlo být prováděno v souladu s návodem k obsluze, neboť ustavení vozidla je práce pro 2 osoby, kdy jedna musí držet výtyčku a druhá musí skrze zaměřovací přípravek tuto zaměřit, případně manipulovat s vozidlem, pokud tohoto zaměření nedosáhne. Pokud tedy svědek nepomáhal kolegovi a ani nepoužil výtyčku či zaměřovací přípravek, je zřejmé, že obsluha ignorovala pokyny Návodu k obsluze a neprovedla korektní ustavení. Nad to je toto ustavení nutno provést při každém novém měření v případě, že je měřící vozidlo zároveň vozidlem stíhacím.

Dále pak poukazoval na to, že návod k obsluze nebyl dodržen s ohledem na skutečnosti, které později rozváděl podrobně v žalobě.

28.8.2015 pod č.j. OSČ-PŘ-175/2015-14/Tu Městský úřad Třebíč vydal rozhodnutí, kdy rozhodl tak, že obviněný z přestupku M. C. je vinen z přestupků proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích podle ust. § 125c odst. 1 písm. f/, bod 4, § 125c odst. 1 písm. f/, bod 7 a § 125c odst. 1, písm. k/ zákona o silničním provozu, kterých se dopustil tím, že dne 23.3.2015 v 9:13 hod. v obci Dalešice, ve směru jízdy od obce Třebíč k obci Dukovany, jako řidič motorového vozidla tov.zn. předjížděl jiné motorové vozidlo na přechodu pro chodce (u křižovatky silnic II/399 a II/351), na výzvu Policie ČR nepředložil řidičský průkaz a dále při řízení vozidla překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci o 14 km/h. Silničním radarovým rychloměrem RAMER 10C, ověřovací list. č. 28/15, který byl ustanoven na souřadnicích 49°07'28.847"N016°04'28.416"E mu byla naměřena

rychlost jízdy 67 km/h, při zvážení možné odchylky měřicího zařízení ve výši ± 3 km/h, mu tedy byla jako nejnižší skutečná rychlost naměřena rychlost jízdy 64 km/h.

Tímto jednáním porušil ust. § 6 odst. 8 písm. a/, § 17 odst. 5 písm. d/ a § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu a dopustil se tak přestupků podle ust. § 125c odst. 1 písm. f/ bod 4, § 125c odst. 1 písm. f/ bod 7 a § 125c odst. 1 písm. k/ zákona o silničním provozu.

Za to se mu podle ust. § 11 odst. 1 písm. b/, § 11 odst. 1 písm. c/ zákona o přestupcích a § 125c odst. 4 písm. d/, § 125c odst. 5 zákona o silničním provozu ukládá pokuta ve výši 8000,- Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel po dobu 6 měsíců ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí.

V odůvodnění rozhodnutí, po provedeném dokazování, poté, kdy se správní orgán seznámil i s vyjádřením zmocněnce žalobce, tento uvedl, že podle zákona o silničním provozu vykonává policie dohled nad bezpečností a plynulostí provozu na pozemních komunikacích, mimo jiné tím, že kontroluje dodržování povinností účastníků a pravidel provozu na pozemních komunikacích a podílí se na jeho řízení. Oba policisté před správním orgánem jako svědci vypověděli, že jsou proškoleni k měření rychlosti a že měření rychlosti probíhalo v souladu s návodem k obsluze. Veškeré měřiče rychlostí užívané Policií ČR jsou schváleny a ověřeny podle podmínek uvedených v zákoně č. 505/1990 Sb., o metrologii, ve znění pozdějších předpisů, čímž je garantována přesnost jejich měření. Doklad o kalibraci je součástí spisového materiálu. Dále správní orgán konstatuje, že stěžení důkaz svědčícím o překročení povolené rychlosti obviněného je záznam o měření rychlosti vozidla, kde je zachyceno vozidlo Důkaz o rychlosti byl pořízen radarem, který splňuje všechny zákonné požadavky. Pokud byla rychlost vozidla rychloměrem zaznamenána, musela být metoda měření v souladu s manuálem k obsluze. Rychloměr RAMER 10C funguje automaticky, tedy, pokud není dodržen návod k obsluze, není rychlost vozidla měřicím zařízením vůbec zaznamenána. Správnost měření lze tedy považovat za jednoznačně prokázanou a není tak třeba doplňovat tento jasný skutkový stav o další dokazování – návod k obsluze, které navrhl zmocněnec obviněného. Námitky zmocněnce obviněného o nedodržení podmínek při měření rychlosti považuje správní orgán za účelové a žádná z těchto námitek nemůže vyvrátit důkazy, z nichž vyplývá nepochybný a jasný závěr o vině obviněného.

Správní orgán před vydáním rozhodnutí prostudoval spisovou dokumentaci, výpověď zmocněnce obviněného a výpověď obou svědků. Oba svědci shodně potvrdili, že to byl žalobce, který dne 23.3.2015 v 09:13 hod. v obci Dalešice ve směru jízdy od obce Třebíč k obci Dukovany jako řidič vozidla tov. zn. předjížděl jiné motorové vozidlo na přechodu pro chodce (u křižovatky silnic II/399 a II/351), na výzvu Policie ČR nepředložil řidičský průkaz a dále při řízení vozidla překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci o 14 km/h. Ze svědeckých výpovědí policistů vyplývá, že obviněný dojížděl před sebou jedoucí vozidlo, které začal před přechodem pro chodce předjíždět a tento manévr dokončil za přechodem pro chodce. Tato skutečnost je navíc podložena fotodokumentací, která je součástí spisového materiálu, kde je na snímku při měření rychlosti zachyceno vozidlo obviněného při úkonu předjíždění před ním jedoucího vozidla. Jejich výpovědi nebyly ve vzájemném rozporu a v důležitých bodech, rozhodných pro posouzení odpovědnosti za přestupek, se nelišily. Provedené svědecké výpovědi příslušníků policie jsou konzistentní, tvoří logický rámec a nevykazují rozpory, které by vzbuzovaly relevantní pochybnosti o věrohodnosti provedených důkazů.

V dané věci nebyly shledány důvody pochybovat o pravdivosti tvrzení policistů, neboť na rozdíl od obviněného nemají policisté na věci a jejím výsledku jakýkoli zájem. Vykonávali jen svou služební povinnost, při níž jsou vázány závazkem, aby případný zásah do práv a svobod osob, jímž by v souvislosti s jejich činností mohla vzniknout újma, nepřekročili míru nezbytnou k dosažení účelu sledovaného služebním zákrokem nebo úkonem. V daném případě nebyl zjištěn žádný důvod, pro který by policisté tyto zásady překročili. Tvrzení obviněného, že se přestupků nedopustil, je v přímém rozporu s provedenými důkazy, svědeckými výpověďmi policistů.

Dále pak správní orgán uvedl, že ustanovení zákona o silničním provozu (ta která jsou ve výroku rozhodnutí citována) obviněný nedodržel.

Za více přestupků téhož pachatele projednávaných ve společném řízení se uloží sankce podle ustanovení vztahující se na přestupek nejpřísněji postižitelný. V tomto případě se jedná o přestupek, kdy obviněný řídil motorové vozidlo a předjížděl jiné motorové vozidlo, v úseku, kdy je to zakázáno, a to na přechodu pro chodce.

Při stanovení druhu sankce a její výměry přihlédl správní orgán k závažnosti přestupku proti bezpečnosti a plynulosti silničního provozu a ke společenské nebezpečnosti přestupku (kdy obviněný předjížděl v obci vozidlo na přechodu pro chodce, kde jsou naproti sobě autobusové zastávky). Dále správní orgán přihlédl zejména ke způsobu jeho spáchání a jeho následkům, k okolnostem a pohnutkám, k míře zavinění. V neprospěch řidiče při ukládání sankce správní orgán přihlédl také ke skutečnosti, že obviněný se dopustil porušení více ustanovení zákona o silničním provozu. Jednání obviněného správní orgán hodnotí jako společensky nebezpečné, neboť je výrazem úmyslného, hrubého opovrhování silničního provozu, jejichž účelem je především zajištění bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích, tedy ochrany života, zdraví a majetku. Ve prospěch řidiče správní orgán přihlédl k evidenční kartě řidiče, ze které vyplývá, že aktuální stav bodového hodnocení je 0 bodů. Správní orgán přihlédl, a to rovněž ve prospěch obviněného, i k tomu, že v souvislosti se spáchaným dopravním přestupkem nedošlo ke zranění osob ani ke škodám na majetku.

Při určení druhu sankce a její výměry postupoval správní orgán v souladu s ust. § 12 odst. 1 zákona o přestupcích, přičemž rozhodoval dle ust. § 125c odst. 4 písm. d/ zákona o silničním provozu, které stanoví, že za přestupek podle § 125c odst. 1 písm. f/ bod 7 zákona o silničním provozu, se uloží pokuta ve výši od 5000,- Kč do 10000,- Kč a dle ust. § 125c odst. 5 zákona o silničním provozu, se uloží zákaz činnosti od 6 měsíců od 1 roku.

S ohledem na výše uvedené skutečnosti rozhodl správní orgán tak, jak je uvedeno ve výrokové části tohoto rozhodnutí, v daném případě obviněnému uložil sankci pokuty v polovině zákonem stanoveného rozpětí a sankci zákazu činnosti na spodní hranici zákonem stanoveného rozpětí. Správní orgán má za to, že sankce je úměrná charakteru přestupku, odpovídá účelu sledovanému zákonem a rovněž splní i svůj výchovný účel.

Proti tomuto rozhodnutí zmocněnec podal odvolání. Jednalo se pouze o blanketní odvolání.

13.10.2015 vyzval správní orgán zmocněnce žalobce k doplnění jeho podání – odvolání ze dne 5.10.2015, z důvodu, že neobsahuje předepsané náležitosti. Bylo mu sděleno, že dle § 82 odst. 2 správního řádu musí být z odvolání patrné, v čem je spatřován rozpor

s právními předpisy nebo nesprávnost rozhodnutí nebo řízení, které mu předcházelo, a byl vyzván, aby své podání doplnil ve lhůtě nejpozději do 5 dnů ode dne doručení uvedené výzvy.

Na tuto výzvu, která byla doručena zmocněnci žalobce 16.10.2015, zmocněnec žalobce žádným způsobem nereagoval, a proto 16.11.2015 správní orgán I. stupně zaslal uvedený přestupkový spis Krajskému úřadu kraje Vysočina, jako odvolacímu orgánu.

Ten rozhodl dne 26.11.2015 tak, že dle ust. § 90 odst. 5 správního řádu odvolání zamítl a napadené rozhodnutí potvrdil.

V odůvodnění uvedl, že zjistil ze spisového materiálu, že přestupek byl správnímu orgánu I. stupně oznámen dne 22.4.2015 Policií ČR, Krajským ředitelstvím policie Kraje Vysočina, Odborem služby dopravní policie, Oddělení silničního dohledu. Správní orgán I. stupně zaslal dne 20.5.2015 odvolateli sdělení o zahájení správního řízení ve věci výše uvedených přestupků a současně ho předvolal k ústnímu jednání na den 17.6.2015 (doručeno odvolateli dne 8.6.2015).

Dne 17.6.2015 proběhlo před správním orgánem I. stupně ústní jednání za účasti zmocněnce. Zmocněnec po seznámení se spisovým materiálem navrhl jako důkaz výslech policistů, kteří prováděli měření rychlosti, protože nesouhlasil se způsobem provádění měření. Dne 30.6.2015 zaslal zmocněnec správnímu orgánu I. stupně vyjádření odvolatele ve věci výše uvedených přestupků.

Dne 20.7.2015 zaslal správní orgán I. stupně odvolateli předvolání k ústnímu jednání na den 4.8.2015 (doručeno zmocněnci odvolatele dne 24.7.2015).

Dne 4.8.2015 proběhlo před správním orgánem I. stupně ústní jednání za přítomnosti zmocněnce. Během ústního jednání správní orgán I. stupně vyslechl jako svědky zasahující policisty – D. V. a M. D. Po výslechu svědků zmocněnec požádal správní orgán I. stupně o stanovení lhůty, ve kterém se vyjádřil k podkladům před vydáním rozhodnutí. Správní orgán I. stupně stanovil zmocněnci lhůtu 5 pracovních dnů (do 11.8.2015). Dne 17.8.2015 zaslal zmocněnec odvolatele vyjádření k podezření z přestupku, ve kterém zmocněnec zpochybnil způsob měření rychlosti prováděné policií. Dne 11.9.2015 správní orgán I. stupně vydal napadené rozhodnutí, ve kterém se mj. vypořádal s námitkou zmocněnce o nesprávném způsobu měření rychlosti policií zaslané zmocněncem dne 17.8.2015. Napadené rozhodnutí bylo zmocněnci doručeno dne 18.9.2015. Dne 5.10.2015 zaslal zmocněnec odvolatele správnímu orgánu I. stupně blanketní odvolání. Dne 13.10.2015 zaslal správní orgán I. stupně zmocněnci odvolatele výzvu k doplnění podání ve lhůtě 5 pracovních dnů od doručení výzvy (doručeno zmocněnci 16.10.2015). Odvolatel na výzvu správního orgánu I. stupně o doplnění blanketního odvolání nereagoval, proto správní orgán I. stupně předal věc krajskému úřadu.

Krajský úřad přezkoumal pouze soulad napadeného rozhodnutí správního orgánu I. stupně a řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, s právními předpisy, protože odvolatel ve svém odvolání neuvedl žádnou námitku proti napadenému rozhodnutí.

Jelikož krajský úřad neshledal nesoulad napadeného rozhodnutí správního orgánu I. stupně a řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, s právními předpisy, odvolání odvolatele podle § 90 odst. 5 správního řádu zamítl a napadené rozhodnutí potvrdil.

Posouzení věci krajským soudem

Žaloba není důvodná

Žalobce ve své žalobě namítá, pokud jde o spáchané přestupky, že se ani jednoho z nich nedopustil, pokud jde o překročení povolené rychlosti v obci, žalobce poukazoval na to, že zákonem stanovenou rychlost nepřekročil, když policisté měření rychlosti prováděli v rozporu s návodem k obsluze uvedeného silničního rychloměru a pokud jde o druhé přestupkové jednání, žalobce připustil, že neměl u sebe řidičský průkaz, neboť ho zapomněl, uvedl však, že toto přestupkové jednání, které je žalobci kladeno za vinu, nenaplnuje materiální stránku přestupku, když takové jednání musí vykazovat určitou míru společenské nebezpečnosti ve vztahu k porušení povinnosti stanovené zákonem, což se v tomto případě nestalo, neboť při dnešním stavu techniky si policisté okamžitě mohli zjistit, zda žalobce je držitelem řidičského průkazu či nikoliv, i když ho fyzicky neměl u sebe.

Pokud jde o přestupkové jednání spočívající v překročení povolené rychlosti, soud má za jednoznačně prokázané, že toto přestupkové jednání bylo žalobci bezpečně prokázáno, že byl náležitě tedy zjištěn skutkový stav a bylo postupováno v souladu s platnými právními předpisy.

To, že žalobce se uvedeného přestupkového jednání dopustil, bylo bezpečně zjištěno z policejního spisu, který se stal součástí přestupkového spisu a skutečnosti uvedené v policejním spise byly podpořeny svědeckými výpověďmi obou policistů, D. V. a M. D.

Překročení rychlosti žalobce v obci Dalešice bylo potvrzeno zejména záznamem o přestupku, který představuje výstup ze silničního radarového rychloměru RAMER 10C, kdy byla vozidlu, které řídil žalobce, naměřena tímto radarovým silničním rychloměrem rychlost 67 km/h. Po odpočtu možné odchylky ± 3 km/hod. byla stanovena konečná rychlost 64 km/h v místech, kde je zákonem povolena rychlost 50 km/h, takže je zcela evidentní, že k překročení rychlosti o 14 km/h v případě žalobce v obci Dalešice došlo. Soud nemá důvod pochybovat o správnosti měřidla, tedy silničního radarového rychloměru RAMER 10C, neboť se jednalo o kalibrovaný rychloměr, který měl platnost kalibrace až do 22.2.2016, když zkoušení tohoto rychloměru bylo provedeno dne 23.2.2015.

Soud se neztotožňuje se stanoviskem žalobce v tom, že policisté měření prováděli v rozporu s návodem k obsluze uvedeného silničního radarového rychloměru.

Soud uvěřil zcela jejich tvrzení, že byli proškoleni k měření rychlosti a že měření bylo prováděno v souladu s Návodem k obsluze uvedeného silničního radarového rychloměru.

Toto uvedli shodně oba policisté, takže soud má zato, zvláště když byli vyslýcháni po řádném poučení jako svědci, že vyžadovat si doklad o jejich proškolení je nadbytečné a soud nepochybuje, že měření rychlosti bylo prováděno v souladu s návodem k obsluze, když měření prováděl policista, pracující u dopravní policie, takže měření rychlosti vozidel z tohoto důvodu musí spadat k jeho naprosto běžným a pravidelným služebním povinnostem.

Soud proto pokládá také za zcela nadbytečné, aby byl prováděn důkaz Návodem k obsluze uvedeného silničního radarového rychloměru.

Navíc to, co bylo uvedeno v policejním spise, je v souladu s tím, co vypověděli slyšení svědkové – policisté, po řádném poučení svědků před správním orgánem a také výpovědi obou svědků – policistů u správního orgánu byly ve všech podstatných věcech naprosto konzistentní.

Soud proto v tomto směru žalobní námitky žalobce pokládá za nedůvodné.

Soud pak poukazuje na to, že pokud jde o odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí je skutečností, že žalobce podal pouze blanketní odvolání, které ani na výzvu správního orgánu nedoplnil, což je v celku běžná taktika zmocněnce ing. Miloslava Jaroše v přestupkových řízeních, což je krajskému soudu známo z celé řady jiných případů, kde zastupuje, kdy je podáváno ze strany tohoto zmocněnce pouze blanketní odvolání a námitky proti rozhodnutí správního orgánu je uvedeno až v žalobě k soudu.

Protože poté, kdy byl spis postoupen správním orgánem I.stupně orgánu odvolacímu, tomuto nebylo zřejmé, jaké jsou odvolací námitky žalobce, postupoval v souladu s § 89 odst. 2 správního řádu, dle něhož odvolací správní orgán přezkoumá soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, s právními předpisy. Správnost napadeného rozhodnutí přezkoumá jen v rozsahu námitek uvedených v odvolání, jinak jen tehdy, vyžaduje-li to veřejný zájem.

Žalovaný pak rozhodoval dle § 90 odst. 5 správního řádu, dle něhož neshledá-li odvolací správní orgán důvod pro postup podle odst. 1 – 4, odvolání zamítne a napadené rozhodnutí potvrdí.

Z odůvodnění rozhodnutí žalovaného vyplývá, že bylo postupováno v souladu se shora citovanými ustanoveními správního řádu, žalovaný přezkoumal soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, s právními předpisy, dospěl k závěru, tak jako nyní soud, že řízení bylo prováděno před správním orgánem v souladu s právními předpisy, že byl náležitě zjištěn skutkový stav a přestupkové jednání žalobce spočívající v překročení nejvyšší dovolené rychlosti v obci bylo zjištěno tak, že o něm nejsou důvodné pochybnosti, a to z důkazů založených ve správním spise.

Pokud pak jde o další přestupkové jednání žalobce spočívající v tom, že na výzvu policisty nepředložil řidičský průkaz, pokud jde o toto přestupkové jednání, sám žalobce uvádí, že tomu tak je, neboť řidičský průkaz zapomněl doma. Nicméně má zato, že toto jednání žalobce nenaplnuje materiální znak přestupku, který je uveden v silničním zákoně, neboť policisté si ihned prostřednictvím techniky zjistili, zda žalobce je držitelem řidičského oprávnění či nikoliv. Žádného jednání nebezpečného pro společnost v tomto případě se tedy žalobce nedopustil.

Podle § 6 odst. 8 silničního zákona řidič motorového vozidla musí mít při řízení u sebe
a/ řidičský průkaz,
b/ osvědčení o registraci vozidla podle zvláštního právního předpisu,
c/ doklad prokazující pojištění odpovědnosti za škodu způsobenou provozem vozidla podle zvláštního právního předpisu,

d/ doklad o zdravotní způsobilosti, pokud jde o řidiče podle § 87 odst. 3. Podle § 2 odst. 1 zák. č. 200/1990 Sb. o přestupcích, přestupkem je zaviněné jednání, které porušuje nebo ohrožuje zájem společnosti a je za přestupek výslovně označeno v tomto nebo jiném zákoně, nejde-li o jiný správní delikt postižitelný podle zvláštních právních předpisů nebo o trestný čin.

Podle § 3 uvedeného zákona k odpovědnosti za přestupek postačí zavinění z nedbalosti, nestanoví-li zákon výslovně, že je třeba úmyslného zavinění.

Podle § 4 odst. 1 přestupkového zákona přestupek je spáchán z nedbalosti, jestliže pachatel

a/ věděl, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, ale bez přiměřených důvodů spoléhal na to, že tento zájem neporuší nebo neohrozí nebo

b/ nevěděl, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, ač to vzhledem k okolnostem a svým osobním poměrům vědět měl a mohl.

Soud vzal jednoznačně za prokázané, že žalobce se přestupkového jednání tím, že se neprokázal řidičským průkazem při kontrole policisty dopustil, protože vysloveně sám uvedl, že u sebe řidičský průkaz neměl, ač ze silničního zákona vyplývá, že je povinností řidiče při řízení motorového vozidla řidičský průkaz u sebe mít. Žalobce tedy ani nepopíral, že řidičský průkaz u sebe neměl, měl však za to, že přesto se nejedná o přestupek, neboť si policisté dle něho prostřednictvím techniky zjistili, že je nositelem řidičského oprávnění. Soud zde uvádí, že toto však není pravdou, neboť jednání spočívající v tom, že řidič vozidla při řízení nemá u sebe řidičský průkaz je přestupkovým jednáním vysloveně uvedeným v silničním zákoně a soud pokládá za zásadní povinnost řidiče při řízení vozidla tento doklad mít u sebe a na výzvu policistů se jim prokázat, což se v tomto případě nestalo. Ze spisu z ničeho nevyplývá, zda policisté ověřovali, zda žalobce je nositelem řidičského oprávnění či nikoliv, nicméně důležitou povinnost uloženou v silničním zákoně žalobce porušil a naplnil tak i materiální znak přestupku stanovený v § 2 odst. 1 zákona o přestupcích, neboť řidič motorového vozidla, který u sebe nemá nebo neprokáže se řidičským průkazem, vysloveně ohrožuje zájem společnosti, která má v silniční dopravě jednoznačně zájem na tom, aby byly všechny povinnosti řidičů stanovené v přestupkovém zákoně či silničním zákoně zcela jednoznačně dodržovány. Žalobce tedy porušil dle názoru soudu jednu z důležitých povinností stanovenou pro řidiče motorových vozidel a tím zájem společnosti na dodržování všech pravidel silničního provozu při řízení motorového vozidla.

Žalobce se pak dopustil ještě dalšího, v tento moment třetího přestupku, a to předjíždění jiného vozidla na přechodu pro chodce.

Podle § 17 odst. 5 písm. d/ silničního zákona řidič nesmí předjíždět na přechodu pro chodce nebo přejezdu pro cyklisty a bezprostředně před ním.

Ze správního spisu správního orgánu I. stupně bylo zjištěno a to z úředního záznamu policie ze dne 25.3.2015 a z výpovědi obou slyšených policistů, že žalobce nejenomže překročil povolenou rychlost v obci, neprokázal se policistům řidičským průkazem ale předjížděl jiné vozidlo na přechodu pro chodce.

Žalobce se tedy dopustil uvedeného dne 23.3.2015 v čase 9:13:39 hod. celkem 3 přestupkových jednání a tyto byly všechny dle názoru soudu bezpečně zjištěny.

Jak soud již uvedl, v tomto směru závěrem uzavírá, že skutkový stav byl zjištěn tak, že o něm nejsou důvodné pochybnosti a proto dle § 78 odst. 7 soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“) žalobu zamítl.

K uložené sankci a jejímu zdůvodnění soud také nemá žádnou výhradu.

Jak bylo již uvedeno, žalobce se dopustil celkem 3 přestupků, které byly dle § 57 odst. 1 zákona o přestupcích projednávány ve společném řízení. Podle § 12 odst. 2 zákona o přestupcích, za více přestupků téhož pachatele projednávaných ve společném řízení se uloží sankce podle ustanovení vztahující se na přestupek nejpřísněji postižitelný. Zákaz činnosti nebo pobytu lze uložit, jestliže jej lze uložit za některý z těchto přestupků.

Sankce byla tedy uložena za přestupek nejpřísněji postižitelný, což je v tomto případě přestupek – překročení nejvyšší povolené rychlosti v obci.

Protože se však žalobce dopustil ještě dalších dvou přestupků, přihlédl správní orgán při stanovení výše sankce, jako k přitěžující okolnosti, a to dle názoru soudu správně, k tomu, že žalobce předjížděl jiné vozidlo v obci na přechodu pro chodce, v místě, kde jsou naproti sobě 2 autobusové zastávky, a kde je tedy zvýšené nebezpečí srážky vozidla s chodci, což může být velmi závažná okolnost pro ohrožení zdraví lidí nebo škodách na majetku.

Správní orgán však nepřihlédl pouze ke skutečnostem přitěžujícím, ale přihlédl i k okolnosti polehčující, a to k tomu, že v evidenční kartě řidiče, tedy žalobce je aktuální stav bodového hodnocení 0 a přihlédl v jeho prospěch také k tomu, že v souvislosti se spáchaným dopravním přestupkem nedošlo ke zranění osob ani škodách na majetku.

Soud tedy uvádí, že souhlasí s tím, jak byla odůvodněna uložená sankce žalobce a že bylo přihlédnuto, s čímž žalobce nesouhlasí, jako k přitěžující okolnosti k tomu, že se dopustil přestupku spočívající v předjíždění jiného vozidla na přechodu, což je také velmi závažný přestupek a že bylo přihlédnuto i k tomu, že se dopustil žalobce ještě dalšího přestupkového jednání, což vše dohromady svědčí o značné nekázní žalobce jako řidiče motorového vozidla.

Pokud pak jde o náklady řízení, rozhodnutí se opírá o ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce ve věci neměl úspěch, náklady řízení mu proto nebyly přiznány. Naopak soud v tomto případě přiznal náklady řízení úspěšnému žalovanému. Náklady řízení úspěšnému žalovanému soud přiznal proto, že žalobce vysloveně žádal, aby soud ve věci nařídil jednání, žalovaný souhlasil s tím, aby bylo rozhodnuto bez nařízeného jednání. Soud tedy na žádost žalobce nařídil jednání, ke kterému se žalobce ani jeho právní zástupce nedostavili, ani se neomluvili. Zástupce žalovaného tedy vážil dle názoru soudu v tomto případě „zbytečnou“ cestu k jednání soudu ze sídla Krajského úřadu kraje Vysočina v Jihlavě do Brna a zpět a nejde jenom o tzv. „projetý“ benzin, ale i o to, že pracovník správního orgánu jízdu z Jihlavy do Brna a zpět k jednání ztratil několik hodin ze svého pracovního času, kdy mohl provádět zcela jinou činnost na svém pracovišti a nejet zbytečně do Brna k soudnímu jednání. V jednání žalobce resp. jeho právního zástupce soud v této situaci vidí vysloveně zneužívání práva, neboť se v poslední době stalo ve vícero případech, kdy tento soud má s tímto zkušenost, že zástupce žalobce žádal ve věci nařídít jednání, k tomuto se však nedostavil bez jakékoliv omluvy a zbytečnou cestu ke Krajskému soudu v Brně pak vážil také např. i zástupce Krajského úřadu Zlínského kraje.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 26. července 2017

JUDr. Jana Kubenová, v.r.
samosoudkyně